

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 23CoCsp/43/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318202221
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8318202221.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Daniely Babinovej v spore žalobcu: chryso s.r.o., so sídlom Haburská 49/F, 821 01 Bratislava, IČO: 44 459 751, proti žalovanému: P. J., B.. XX.XX.XXXX, X. W. XXX, zast. N. J., B.. XX.XX.XXXX, X. W. XXX, o zaplatenie 2.350,50 eura s prísl. a o vzájomnej žalobe o zaplatenie 790 eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 21Csp/56/2018-82 zo dňa 15.07.2020, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto, cit.:

„I. Súd žalobu zamieta.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému sumu 790,-- eur a to v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalovanému súd priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, pričom o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.“

2. Citoval ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka, § 566 Obchodného zákonníka a § 147 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobcu je nedôvodná. Vychádzal zo skutočnosti, že jediným právnym titulom, na základe ktorého sa žalobca domáhal zaplatenia žalovanej sumy bola Dohoda o uznaní dlhu zo dňa 14.05.2018. Vychádzal z tvrdenia žalovaného počas celého konania, že nikdy takúto dohodu so žalobcom nepodpísal a že podpis nie je jeho. Keďže žiadna zo strán nenavrhol v tomto smere žiaden dôkaz, vychádzal zo skutočnosti, že tvrdenia žalobcu boli rozporované a uznanie dlhu žalovaným do skončenia konania preukázané nebolo. Žalobca neuniesol svoje dôkazné bremeno a nepreukázal svoje tvrdenia ani ohľadom toho, že žalovaný bol u neho ubytovaný po uvedenú dobu za odplatu a teda, že má nárok na zaplatenie ceny za ubytovanie. Podľa názoru súdu prvej inštancie tvrdenia žalovaného podporuje i logická úvaha, v zmysle ktorej by bolo úplne iracionálne, aby žalovaný uzavrel so žalobcom mandátnu zmluvu pri výške mesačnej odmeny 1.000 eur a zároveň aby súhlasil s tým, že bude za ubytovanie platiť sumu takmer dvakrát vyššiu. Súd prvej inštancie sa preto stotožnil s tvrdeniami žalovaného, že ubytovanie mu malo

byť poskytované zdarma. Vzhľadom na uvedené žalobu žalobcu zamietol. Čo sa týka vzájomnej žaloby žalovaného, súd prvej inštancie konštatoval, že podľa mandátnej zmluvy, ktorá bola v konaní preukázaná a ktorá nebola spochybnená, vykonal pre žalovaného činnosti podľa mandátnej zmluvy, za čo má nárok na odmenu za jeden mesiac v dohodnutej výške 1.000 eur. Boli mu vyplatené nesporné zálohy, ktoré nespochybňuje ani jedna strana vo výške 210 eur, a preto zaviazal žalobcu na zaplatenie sumy 790 eur ako zvyšok nevyplatennej odmeny žalovanému. Dodal, že vychádzajúc aj z právneho názoru Krajského súdu v Prešove v zrušujúcom uznesení konštatuje, že žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno a bremeno tvrdenia a preto bol v konaní neúspešný a žaloba bola zamietnutá. Naopak žalovaný uniesol bremeno tvrdenia aj ohľadom svojej procesnej obrany proti žalobe, aj ohľadom svojho vzájomného návrhu a preto bol v konaní úspešný.

4. O trovách prvoinštančného konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v konaní neúspešný, keď vyhovel vzájomnej žalobe žalovaného. Preto žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu proti žalobcovi.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 388 CSP napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Zároveň žiadal, aby odvolací súd vzájomný návrh žalovaného na zaplatenie sumy 790 eur ako nedôvodný zamietol. Namietal, že pred posledným pojednávaním vo veci zaslal súdu prvej inštancie dňa 13.07.2020 doporučené poštou ako aj emailom svoje písomné vyjadrenie, ktorého kópiu prikladá k tomuto odvolaniu, avšak toto vyjadrenie žalobcu súd prvej inštancie vôbec pri svojom rozhodovaní nebral do úvahy, s jeho obsahom sa neoboznámil a nerozhodol o návrhoch na dokazovanie, ktoré žalobca v tomto vyjadrení predniesol. Týmto došlo k zásadnému porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Závery súdu prvej inštancie o neunesení bremena tvrdenia a dôkazného bremena sú nesprávne, arbitrárne a nezákonné, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a konaní, ktoré vydaniu predmetného rozsudku predchádzalo. Namietal, že po zrušení prvého rozsudku súdu prvej inštancie žalovaný nenavrhol doplniť dokazovanie žiadnym spôsobom a žiadny nový dôkaz vykonaný nebol, čoho dôsledkom bolo, že skutkový stav sa vôbec nezmenil. Žalovaný žiadnym dôkazom nespochybnil svoj podpis na dohode o uznaní dlhu. Súd prvej inštancie rozhodol v priamom rozpore s pokynom a právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je viazaný. Nakoľko nedošlo k spochybneniu podpisu žiadnym dôkazom zo strany žalovaného, súd prvej inštancie nemohol žalobu zamietnuť. Obranu žalovaného považoval za účelovú a nezakladajúcu sa na pravde. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný dlh písomne uznal, predpokladá sa, že tento v čase uznania trval. Nie je preto potrebné, aby žalobca dôvod jeho vzniku ako aj samotnú výšku ďalej preukazoval inými dôkazmi. Nesprávny je preto záver súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno a nepreukázal svoje tvrdenia ani ohľadom toho, že žalovaný bol u neho ubytovaný po uvedenú dobu za odplatu a teda že má nárok na zaplatenie ceny za ubytovanie. Takéto dôkazné bremeno v konaní nemal. Ostatnú procesnú obranu žalovaného považoval za účelovú. Nikdy nebolo dohodnuté, že bude mať bezplatné ubytovanie a nakoľko sa nejednalo o pracovný pomer, takisto nebolo dohodnuté žiadne platenie odvodov. Sám žalovaný tvrdí, že nevie preukázať, že vykonal nejaké činnosti pre žalobcu. K predmetu plnenia mandátnej zmluvy zo strany žalovaného nedošlo. Vzájomný nárok žalobcu vo výške 790 eur považoval za nedôvodný a ničím nepreukázaný. Mandátna zmluva zo dňa 12.04.2018 nikdy nenadobudla účinnosť, nakoľko podľa Článku IX ods. 9.1. žalovaný ako mandatár nepredložil písomné vyjadrenie o oboznámení sa s pridelenou prevádzkou. Z tejto zmluvy nemohli teda zmluvným stranám vzniknúť žiadne práva a povinnosti. Preto aj žalovaný uznáva nárok vo výške 210 eur, ktorý dostal ako zálohu, avšak nakoľko zmluva nenadobudla účinnosť, tak si je vedomý, že na túto zálohu nemá nárok. Inak by namietal aj túto sumu v rámci svojej obrany. Neúčinnosť mandátnej zmluvy žalobca namietal ešte vo svojom podaní zo dňa 23.08.2018. Súd však prednesom žalobcu pri svojom rozhodovaní nevenoval žiadnu pozornosť a ani ich nebral do úvahy. Nekriticky si osvojil tvrdenia žalovaného, ktoré boli v priamo rozpore s tvrdenia žalobcu a zisteným skutkovým stavom. Poukázal na to, že vo svojom vyjadrení zo dňa 13.07.2020 uviedol, že pokiaľ by žalovaný dôkazom spochybnil svoj podpis na dohode o uznaní dlhu, tak navrhol vykonať výsluch svedkov, s ktorými žalovaný podpísal dohodu o uznaní dlhu, a to: Y. R. H. R. W.. Nakoľko súd v napadnutom rozsudku dospel (síce nesprávne) k záveru, že žalovaný svoj podpis spochybnil, tak mal vykonať dôkazy navrhnuté žalobcom. Postupom súdu, keď pri rozhodovaní vôbec nebral do úvahy vyjadrenie žalobcu zo dňa 13.07.2020, došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a bola narušená zásada rovnosti sporových strán.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov žalobcu, s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

8. V prvom rade vykonal odvolací súd prieskum vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby na zaplatenie peňažnej čiastky 2.350,50 eura s príslušenstvom titulom uzatvorenej Dohody o uznaní dlhu zo dňa 14.05.2018 uzavretej medzi dlžníkom - žalovaným a veriteľom - žalobcom.

9. Podľa Dohody o uznaní dlhu zo dňa 14.05.2018 dlžník - žalovaný prehlásil, že k tomuto dňu dlhuje veriteľovi čiastku vo výške 2.350,50 eura pozostávajúcu z dlžnej sumy vo výške 2.140,50 eura z titulu neuhradeného ubytovania v X. V. S., Z. X, W. v období od 12.04.2018 do 11.05.2018 a dlžnej sumy 210 eur z titulu nevyúčtovanej zálohy, ktorú prevzal dňa 07.05.2018. Podľa bodu II. sa zaviazal uhradiť dlh najneskôr do 15.05.2018. Pod textom tejto Dohody je uvedený dátum a miesto uzavretia v W., 14.05.2018, meno a priezvisko dlžníka s podpisom, obchodné meno veriteľa s podpismi R. W. na základe plnej moci a R. Y., projektového manažéra.

10. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premičanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premičaní.

11. Uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi zakladá vyvrátenú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. Tento právny úkon okrem všeobecných náležitostí pre právne úkony (§ 34 a nasl.) musí mať písomnú formu, musí byť z neho zrejмый dôvod (kauza) vzniku pohľadávky, musí v ňom byť presne určená výška pohľadávky a napokon musí obsahovať aj prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Uznaním dlhu však nevzniká nový záväzok. V prípade sporu veriteľ nemusí dokazovať, že v čase uznania dlh existoval, ani jeho výšku. Dlžník, ktorý by namietal, že dlh v čase uznania neexistoval, alebo že zanikol napríklad splnením alebo inak, by to však musel preukázať.

12. Vo veci už raz tunajší súd rozhodol o odvolaní voči rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 18.01.2019 tak, že zrušil zamietavý výrok, pričom v pokynoch pre prvoinstančný súd uviedol, že pokiaľ žalovaný dôkazom spochybní svoj podpis na dohode o uznaní dlhu, bude na žalobcovi, aby preukázal, že žalovaný dohodu o uznaní dlhu skutočne podpísal.

13. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie rozporoval predmetnú Dohodu o uznaní dlhu 14.05.2018 a tvrdil, že je falzifikátom, pretože takúto dohodu nikdy nepodpísal. Poukázal na svoj podpis na Dohode o uznaní dlhu a na svoj podpis na Mandátnej zmluve zo dňa 12.04.2018, z ktorých je zrejмый, že jeho podpis bol úplne iný, pretože mandátnu zmluvu podpísal.

14. Z obsahu spisu je zrejмый, že žalovaný predložil kópiu Mandátnej zmluvy uzavretej medzi žalovaným ako mandatárom a žalobcom ako mandantom, ktorej predmetom je úprava práv a povinností zmluvných strán pri plnení ich záväzkov, a to na strane mandatára vykonávanie podporných činností definovaných mandantom v projekčnom liste X. V. S. súvisiacich so spustením projektu gastru časti X. V. S.. Pod textom tejto Mandátnej zmluvy je uvedený dátum a miesto uzavretia v W., 12.04.2018 a podpisy žalovaného ako mandatára a žalobcu ako mandanta.

15. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný, aj keď výslovne nenavrhol vykonať dôkaz v smere pravosti jeho podpisu na Dohode o uznaní dlhu zo dňa 14.05.2018, jeho tvrdenia o rozdielnosti podpisov na Dohode o uznaní dlhu a Mandátnej zmluve boli dostatočné, aby rozporovali tvrdenia žalobcu o podpísaní Dohody o uznaní dlhu žalovaným. Odvolací súd považoval za vierohodné tvrdenie žalovaného, že podpis na Dohode o uznaní dlhu, sa už na prvý pohľad nezhoduje s jeho

podpisom na Mandátnej zmluve. Rovnaký záver podporuje i podpis žalovaného na Potvrdení Okresného riaditeľstva PZ V., Obvodného oddelenia PZ ČVS: C.- V.-V.- XXXX, DU- XXXX/XXXX, o podaní trestného oznámenia na žalobcu a na Splnomocnení jeho otca N. J. na zastupovanie žalovaného v tomto súdnom konaní. A napokon ani odvolaciu súdu sa nejaví vierohodné a logické, že by si žalovaný mal dohodnúť cenu za ubytovanie v dvojnásobnej výške, ako mal mať samotný príjem u žalobcu za mandátnu činnosť.

16. Ak teda žalovaný v spore poprel pravosť svojho podpisu na Dohode o uznaní dlhu, je na žalobcovi, ktorý túto dohodu predložil a ktorý na základe tejto súkromnej listiny uplatňuje nárok voči žalovanému, aby v rámci svojho dôkazného bremena preukázal, že žalovaný túto súkromnú listinu podpísal, teda, že žalovaný uzavrel so žalobcom predmetnú zmluvu. Ak vystaviteľ popiera pravosť súkromnej listiny, leží dôkazné bremeno ohľadne pravosti listiny na tom účastníkovi (resp. strane sporu), ktorá zo skutočnosti v listine uvedených vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky (pozri uznesenie NS SR z 24.02.2010, sp. zn. 4Cdo/13/2009). Žalobca bol preto povinný súdu navrhnúť alebo predložiť také dôkazy, ktoré potvrdia jeho tvrdenie o pravosti podpisu žalovaného na tejto súkromnej listine.

17. Žalobca však v priebehu súdneho konania žiadne dôkazy, ktoré mali preukázať pravosť podpisu žalovaného na zmluve nepredložil a ani vykonanie žiadnych dôkazov v tomto spore nenavrhol. Pokiaľ ide návrh na vykonanie dôkazu zo dňa 13.07.2020, výsluch svedkov, s ktorými žalovaný podpísal Dohodu o uznaní dlhu, a to Y. R. a R. W., na ten nebolo správne prihliadnuté z dôvodu aplikácie sudcovskej koncentrácie. Odvolací súd dodáva, že vo vyjadrení zo dňa 23.08.2018 síce žalobca spomenul, že Dohoda o uznaní dlhu bola v podpísaná v prítomnosti ďalších dvoch osôb, ktoré navyše nekonkretizoval, avšak nenavrhol vypočuť tieto osoby na pojednávaní.

18. Podľa ust. § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

19. Sudcovská koncentrácia umožňuje sudcovi koncentrovať určité procesné úkony strán (tzv. prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky) a sankcionovať nedodržanie ním stanovených procesných lehôt. Pri rozhodovaní o včasnosti uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany je sudca povinný vychádzať z toho, že predmetné prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo a so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany musí súd naopak považovať za uplatnené včas, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela a ani ich nemohla predvídať, a ktoré vyšli najavo až potom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy.

20. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný už v odpore voči platobnému rozkazu zo dňa 01.08.2018 jasne odmietol, že so žalobcom uzavrel Dohodu o uznaní dlhu, že ju podpísal, považoval ju za falzifikát, pričom oznámil, že podal trestné oznámenie z podozrenia trestného činu podvodu a nevyplatenia odmeny. Uvedené vyjadrenie doručil súd prvej inštancie žalobcovi spoločne s uznesením č.k. 21Csp/56/2018-25, ktorým vyzval žalobcu, aby sa vyjadril k odporu, uviedol ďalšie skutočnosti a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Zároveň v tomto uznesení poučil žalobcu, že na neskôr predložené a označené skutočnosti nemusí prihliadať. Je zrejmé, že takto súd prvej inštancie poučil žalobcu o následkoch sudcovskej koncentrácie. Žalobca až podaním zo dňa 13.07.2019, doručeným tesne pred pojednávaním konanom dňa 15.07.2019 navrhol vykonať výsluch svedkov, pričom tak už mohol vykonať skôr s ohľadom na znenie odporu žalovaného. Nešlo v tomto prípade o reakciu na skutočnosti, o ktorých žalobca nevedel a ani ich nemohol predvídať, a ktoré vyšli najavo až potom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy.

21. Odvolací súd vzhľadom k odvolacím námietkam žalobcu zároveň vykonal prieskum vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým vyhovel vzájomnej žalobe žalovaného o zaplatenie 790 eur titulom vykonania mandátnej činnosti na základe Mandátnej zmluvy zo dňa 12.04.2018 pre žalobcu ako mandanta.

22. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

23. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné

24. Skôr ako súd v sporovom konaní pristúpi k vykonávaniu dôkazov, identifikuje, ktoré skutkové tvrdenia strán sú sporné a ktoré sú nesporné. Táto klasifikácia má pre ďalší procesný postup súdu zásadný význam. Ak sú skutkové tvrdenia strán sporné, je povinnosťou súdu vyhodnotiť ich pravdivosť na základe vykonaných dôkazov. V sporovom konaní však súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení strán. Nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritómom rozhodnutí.

25. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie tvrdil, že so žalobcom uzavrel dňa 12.04.2018 Mandátnu zmluvu, na základe ktorej so žalobcom dohodli výšku odmeny („mzdy“) na sume 1.000 eur mesačne s tým, že prvá „mzda“ mu bude vyplatená v prvý pracovný deň v mesiaci máj, a že do výplaty tejto mzdy mu bude poskytnutá záloha podľa jeho potrieb. Suma poskytnutej zálohy mu mala byť odpočítaná od prvej „mzdy“. Tvrdil, že „mzda“ mu nebola vyplatená napriek tomu, že ním splnené jemu vytýčené úlohy splnil v celom rozsahu, a to ani do 12.05.2018. Importoval do interného systému a v písomnom excel súbore (v tlačenej forme) predložil splnenie úlohy priamemu nadriadenému projektovému manažérovi R. Y.. Tvrdil, že pred reportom do interného systému, splnenie vytýčených úloh odsúhlasil R. W. ako splnené, v opačnom prípade by tieto nemohol importovať do systému. Dodal, že skutočnosť, že si riadne plnil vytýčené úlohy, nasvedčuje fakt, že by mu iste zo strany žalobcu nebola poskytnutá záloha mzdy.

26. Na preukázanie svojich tvrdení žalobca predložil kópiu Mandátnej zmluvy zo dňa 12.04.2018, z ktorej vyplýva, že žalobca sa ako mandatár zaviazal k vykonávaniu podporných činností definovaných mandantom v projekčnom liste X. V. S. súvisiacich so spustením projektu gastru časti X. V. S. a žalovaný ako mandant sa zaviazal na zaplatenie odplaty za predpokladu riadneho a včasného zariadenia predmetných záležitostí. V zmysle bodu IV. Zmluvy mandatárovi prislúchala za výkon činností v súlade so zmluvou odmena vo výške 1.000 eur/mesiac splatná k poslednému dňu nasledujúceho kalendárneho mesiaca za predchádzajúci mesiac. Ďalej žalobca predložil nedatovaný a nepodpísaný dokument označený ako Vypracovanie zadania hotela S..

27. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 01.08.2018 oponoval, že nikdy nedošlo k nadobudnutiu účinnosti mandátnej zmluvy, nakoľko nedošlo k predloženiu písomného vyjadrenia mandatára o komplexnom oboznámení sa s pridelenou prevádzkou v zmysle čl. IX. ods. 9.1 mandátnej zmluvy a teda ani k vzniku nároku na odmenu. No nespochybňoval, že žalovaný vykonával pre žalobcu vytýčené úlohy, a ani to, že došlo z jeho strany k vyplateniu sumy 210 eura žalovanému, ako zálohy odmeny. Žalovaný až vo svojom vyjadrení doručenom súdu prvej inštancie dňa 15.07.2020 oponoval, že k predmetu plnenia mandátnej zmluvy zo strany žalovaného nedošlo a žalovaný žiadne činnosti dohodnuté v mandátnej zmluve nevykonával. Na uvedené tvrdenia žalovaného však súd neprihliadol z dôvodu sudcovskej koncentrácie, nakoľko nejde o reakciu na skutočnosť, o ktorých nevedel a ani ich nemohol predvídať. Žalovaný ešte vo svojich podaniach zo dňa 01.08.2018 a 24.10.2018 tvrdil, že uskutočňoval vytýčené úlohy pre žalobcu v zmysle Mandátnej zmluvy zo dňa 12.04.2018. Z uvedeného tak vyplýva záver, že žalobca nespochybnil, že žalovaný vykonával pre žalobcu činnosti podľa mandátnej zmluvy, za čo má nárok na odmenu v dohodnutej výške 1.000 eur. Nakoľko došlo už k vyplateniu sumy 210 eur ako časti odmeny žalovanému zo strany žalobcu, čo nebolo výslovne spochybnené žalobcom, pričom zároveň zo samostatnej žaloby vyplýva, že žalobca túto sumu žalovanému vyplatil, keď sa domáhal jej zaplatenia z titulu nevyúčtovanej zálohy, správne súd prvej inštancie vo svojom druhom výroku zaviazal žalobcu na zaplatenie sumy 790 eur ako zvyšku nevyplatennej odmeny žalovanému.

28. S prihliadnutím na vyššie uvedené odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok ako vecne správny.

29. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej

strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

30. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).